

[Eudms.]

både på det offentlige og det private arbejdsmarked på 2 pct. i hvert af de to år 1977-78 og 1978-79.

Den siger endvidere, at vi skal begrænse dyrtidsreguleringen, således at den kun kan mærkes på omkostningerne med 1 portion, og det vil sige 1,85 pct. hvert halve år, hvor der skal reguleres. 1,85 pct. gange 2 er 3,7 pct., og 2 og 3,7 pct. er 5,7 pct. Der er helt nøjagtigt, hvis det skal tages efter bogstaven, truffet en aftale om, at den udvikling, der må komme i de to år, vi træffer aftale for, må være på 5,7 pct. hvert år, og det har man så i indledningsteksten rundet op til 6 pct. Hvad der kommer herudover af dyrtidsportioner — hvis de skulle komme, men selve aftalen vil virke til, at muligheden for, at de kommer, er mindre — skal ikke komme til udbetaling, men skal være en bunden opsparing for lønmodtagerne, sådan at portionerne hverken vil komme til at belaste erhvervenes omkostninger eller belaste på den måde, at de kommer ud til et privat forbrug. De bliver indefrosset, de bliver bunden opsparet som en pensionsandel for de pågældende lønmodtagere.

Det skulle være indlysende, at hvis denne aftale kan gennemføres, så vil der med disse 5,7 eller 6 pct. i to på hinanden følgende år, sammenlignet med den himmelflugt i omkostningsudviklingen, vi har haft i mange år, været taget et gevaldigt skridt fremad, for at Danmark i disse år vil kunne forbedre sin konkurrenceposition over for udlandet og dermed altså forbedre sin mulighed for at eksportere og dermed igen også bringe sit betalingsbalanceunderskud ned:

Denne løsning er den, der kunne opnås enighed om mellem fire folketingspartier, der i sig selv ikke har flertallet i dette ting, men er meget tæt på det. Hvad enten den vinder flertallet ved den afstemning, vi skal have senere på ugen, eller den ikke kan opnå det, er den en afbalanceret løsning, både efter sit indhold og efter de partier, der støtter den.

Jeg vil her gerne skyde ind — jeg hørte før hr. Poul Hartling sige, at han ikke kunne se forskel på den skitse, der var blevet fremlagt af socialdemokratiet, dengang venstre sad med ved forhandlingsbordet, og den skitse, der nu er blevet fremlagt for folketinget, og som de fire forligspartier beder

om tilslutning til — at der må være en af disse skitser, som hr. Poul Hartling ikke har læst tilstrækkelig grundigt. Derfor vil jeg opfordre til, at hr. Poul Hartling endnu en gang prøver at læse de to skitser i sammenhæng og sammenholder dem side for side. Jeg tror, det vil være muligt også for hr. Poul Hartling at se iøjnespringende forskelle; hvis det ikke lykkes, vil jeg gerne senere manuducere ham i forskellene fra skitse nr. 1 og til det forhandlingsresultat, som er skitse nr. 2 — det endelige færdige resultat.

Derfor synes jeg også, at de partier, der ikke er deltagere i forliget, men som længe har været og vel stadig er enige med os andre om det ønskelige i at få en indkomstpolitisk løsning, ved den endelige afstemning skulle støtte forligspartierne i at få den vedtaget. Selv om det måske ikke lige netop er den udformning af en indkomstpolitik, disse partier anser for at være den ideelle, så bør de alligevel hjælpe den igennem, for den løsning, der nu ligger foran folketinget til vedtagelse, er den mulige løsning, og politik er nu engang det muliges kunst.

Dér vil jeg da gerne igen sige specielt til venstre, der ligesom ikke vil erkende dette, men under disse forhandlinger og ved det indlæg, vi hørte før fra hr. Poul Hartlings side, stræber efter det umulige, at det da er muligt — eller det er ikke blot muligt, det er sikkert — at man ud fra et indkomstpolitisk sigte kunne diskutere og nok også nå frem til, at nul procent er bedre end to procent; det er i hvert fald mindre. Det er også muligt, at man med rimelighed kunne diskutere, om man i stedet for at lave en dyrtidsregulering for de første to portioner inden for et år og derefter en ATP-indefrysning hellere skulle gennemføre en skattedækning ved en nedsættelse af indkomstskatten, som venstre har ivret for det. Og det er også muligt, at man kunne diskutere og måske finde fordele ved en ordning, der gav en øjeblikkelig virkning fra nu august 1976 i stedet for til næste år marts 1977.

Der er bare det ved hele den diskussion, ved hele den del af venstreoplægget, at det er inderlig urealistisk. Selv om man måske nok efter en bedømmelse ud fra en nationaløkonomisk lærebog kunne se, at dette var stærkere, at dette ville føre til noget hurtigere og bedre, ja, så ville der bare være den